

DE TEEKENEN

DOOR

THEUN DE VRIES.

Een blauwe nachtwind ritselt aan — vanwaar? —
en gaat verloren op geheime paden.
Gedrenkt in maanvuur en van geuren zwaar
stort de' aarde wasdom uit in duizend zaden.
De roep der bronnen zwelt. Een warme regen
valt suizelend. Ik proef de' aanwezigheid
van bloei en kracht over de' omfloerste wegen.
En nergens meer de schrik der eenzaamheid.
